

borttage disse Ting paa forbudt Omraade. For dem, der have Interesse i, at et saadant Forbud ikke unødigt nedlægges, vil denne Interesse altsaa melde sig med stor Styrke, naar det først gaar op for den almindelige Bevidsthed. Der har ogsaa været saa mange Betæneligheder ved de Virkninger, dette kunde faa for Beboerne eller Kommunalbestyrelsen med Hensyn til at faa Vejfyld, at man har været inde paa den Tanke at gøre en hel Undtagelse fra Forbudet i saa Henseende; men man har dog efter nærmere Overvejelse frafaldet dette, idet man har højet sig for det — hvad skal jeg sige — fra vi andres Standpunkt ufornuftige, inkonsekvente i paa den ene Side at forbyde Borttagelsen af disse Ting for Kystens Skyld, for at bevare denne, og paa den anden Side sige: jo, værsgod, I maa gerne tage bort saa meget, I have Brug for, og det kan jo være, at det ikke er saa ganske lidt. Man har altsaa højet sig for de Betragtninger og ladet sig nøje med, hvad man har indført i §§ 3 og 4, at Repræsentanterne for disse Interesser, navnlig Kommunalbestyrelserne, skulde have en særlig Indvarsling til at overvære enhver Forretning, hvor det drejer sig om at nedlægge et saadant Forbud. Jeg nævnedes ganske vist, at det ogsaa kan berøre andre Beboere og Kommuner, men det maa erindres, at den Indvarsling, som foregaar til saadanne Synsforretninger, allerede efter den gældende Lov og lige saa fuldt efter den ny udstedes til alle og enhver, til Offentligheden, saa alle og enhver, som føle sig interesserede i Spørgsmaalet, kunne komme. Hvad der bestemmes i § 3, er kun det, at der skal gives særlig Varsel til Kommunalbestyrelserne, og at disse saa skulde have Adgang — det staar i § 4 — til under enhver Synsforretning at gøre alle de Betragtninger gældende, som kunne tale imod, at det tilsigtede Forbud nedlægges, alle de Hensyn, som de mene, der bør tages til deres Interesser i at faa Vejfyld netop paa dette Sted. Det bliver saa Skønsmændenes Sag at tage alt det Hensyn dertil, som de mene, at de kunne forsvare, under Hensyn til det, som er og skal være Hovedsagen, nemlig Kystsikringen.

Hvad saa angaar den tredje Faktor, nemlig *Stenfiskerne*, da ere deres Klager mod den bestaaende Lov væsentligst gaaede ud paa, at der blev nedlagt mange urimelige Forbud. Dette er ikke just den gældende Lovs Skyld. Den siger tydelig nok i § 1 — jvfr. Begyndelsen af § 4 — at For-

bud ikke maa nedlægges af Skønsmændene, uden hvor det er fornødent for at sikre Kysten eller den paagældende Ejers eller Brugers Lod mod Beskædigelse af Havet. Men hvordan det nu er gaaet til eller ikke, saa er det en Kendsgerning, at det i Tidens Løb er blevet anvendt og for Tiden anvendes saaledes, i alt Fald paa mangfoldige Steder i Landet, at naar en Lods-ejer begærer et Forbud nedlagt, saa mene Synsmændene sig forpligtede til at imødekomme et saadant Forlangende — i alt Fald gøre de det — uden Hensyn til den Ulempe, som Forbudet medfører for de Stenfiskere, som ellers maaske kunne finde deres Næring der; med andre Ord, man har ikke taget skyldigt Hensyn til, at der i Modsætning til Lodsejernes Interesse i at faa Forbudet nedlagt, staar Stenfiskernes lige saa fuldt berettigede Interesse i at faa Plads til at udøve deres Næring. Dette Misbrug, der har fundet Sted, denne forkerte Anvendelse af Loven søgde vi at begrænse ved end yderligere at fastslaa, at Forbudet kun bør anvendes, hvor Hensynet til Kystsikringen virkelig kræver det. Det fremgaar af Forslagets Titel, det fremgaar af de første Linier i Lovforslaget, og det fremgaar af alle de Steder i Lovforslaget, hvor vi have brugt Udtrykket „Kystsikring“, ved hvilket det betones, hvad det er, det bør komme an paa. Men ved Siden deraf ligger der en stor Betyggelse for Stenfiskerne mod unyttige og urimelige Forbud i den Bestemmelse; vi foreslaa i § 1, 3dje Punktum, der lyder saaledes: „Nedlægges Forbudet, omfatter det ogsaa den tilsvarende Strækning af den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred.“ Det er noget nyt, det kan ikke skjules — det vil sige, det er ikke nyt i Forhold til det oprindelige Forslag, men i Forhold til den gældende Lov — men vi have ment det forsvarligt at foreslaa dette netop ud fra det Hensyn, vi stadig betone, Hensynet til Kystens Bevaring, thi skal det være Alvor med dette Formaal, saa forekommer det os klart, at den tørre Strandbred trænger endnu mere til Beskyttelse end Forstranden. Det Tidspunkt, hvor det rigtig gaar løs med Havets Angreb paa Landet, er jo, naar der er Paalandsstorm og Højvande; ved Højvande gaar Havet jo højere op over Stenene i Forstranden end ellers, og saa faar deres Evne til at bryde og standse Vandet mindre Betydning; men naar det saa bryder ind over den tørre Strandbred, da er det netop, at det, der ligger der, navnlig Stenene, skal yde Kysten sit Værn. Men netop derfor bør ogsaa selve Hensynet